

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
פר' לך לך | גיליון 40 | שנה ג'

לעורר ליבי

דיבורי אמת מבארו של הנחל טוב

יה"ר מלפניך על כפתור!!

איך כותב ה'יערות דבש' יוצאים ידי חובת תפילה כדבעי | הסיבה האמיתית שאנו נמנעים מלהתפלל על דברים קטנים
| התפילה E - אמצעי או גם מטרה | מהות קללת הנחש 'ועפר תאכל'

רואים משיחה זו שעל הכול צריכים להתפלל גם מה שנראה בעינינו לדבר פשוט ופחות שאפי' לא מטריד את מוחנו הרבה מדי גם ע"ז נאמר יהי רצון מלפניך תמלא בקשתי, ועוד נקודה שרואים כאן שבעצם הקושי והמניעה להתפלל על כל דבר מגיע מגאווה, לכאורה מה הקשר לגאווה? לא בוער לו עכשיו את הדבר הקטן הזה, למה זה גאווה? רק מה שמונח עמוק במוח מתחת למחשבה זו הוא שאני יסדר כבר לבד, וזה ההיפך מתפילה, תפילה זה ביטול להקב"ה בתפילה אנחנו אומרים בעצם שאנחנו לא יכולים כלום בלעדי ית', ורק הוא יכול לעזור לנו מהדבר הגדול ביותר ועד הקטן ביותר.

והדברים מבוארים בכל דברי חז"ל עד כמה הקב"ה משתוקק ומתאוה לכל תפילה של כל אחד מישראל, ורק נביא כמה דיבורים מאירי עיניים מרבתינו על מעלת התפילה בשפה נוסח הארשית על כל פרט ופרט, ברמח"ל (דרך ה' חלק ד' פרק ה') מובא לשון 'וממנו ישאל כל צרכיו' שמה' צריך לבקש ה-כ-ו-ל מהדבר הגדול ביותר עד הדבר הקטן ביותר. הרשב"ם (דברים פרק ז' פסוק י"א) מביא מדרש 'אבל הקב"ה כל ישראל דוחקים אותו בתפילה והוא שומע ושמה, וכך נאמר 'כי מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקינו בכל קראינו אליו'. לשון נורא מביא המאירי ביומא (כ"ט ע"א) 'לעולם יהיה אדם זהיר בתפילה ולהאריך בה ביותר, ואם רואה בעצמו שאין תפילתו נשמעת אל יתייאש ממנו כי ברוב הימים ימצאנו, וכן אל יחזיק את עצמו כמכביד ומטריח'.

ב'יערות דבש' (חלק א דרוש א') כותב 'ע"י שאנחנו מבקשים על כל צרכינו אפי' דבר קטן וגדול לא יבצר דבר שלא יתפלל עליו לה', וזה יש להאדם להתפלל בלשון ובשפתו, כי תפילה זו בוודאי היא בכוונה כי אי אפשר להתפלל מעמקי ליבו רק באופן זה, ועל ידי זה יוצא ידי חובת התפילה כדבעי, וזה התועלת האחת בתפילה באופן זה ועיקר התועלת שקובע בליבו כי אין עוד אדם איש ישראלי ניתן למקרים וסדר הזמן וכ"ו.

וכשנתייחד בתפילה ובקשה תמיד, כל הזמן על כל דבר נזכה להתקרב אליו ית' באמת ונזכה לכל טוב שבעולם ברוחניות ובגשמיות אמן.

להקב"ה, אבל העיקר זה עצם הזכות והמתנה שמקבלים חיבור וקשר להקב"ה.

ותפילה עליה אנו מדברים איננה בנוסח אחיד שנתקנה לכולם בשווה, תפילה זו היא ערוץ אישי בין כל אחד ואחד להקב"ה, תפילה מלב פתוח היישר לאבינו שבשמים, לדבר את כל מה שיש על הלב, לשיח ולספר את כל החוויות הקשיות והמרירות, הרצונות וההתחזקויות. הקב"ה מצפה ומייחל לכל אחד מאתנו שיגיע וידבר אליו, שיספר לו כל מה שעובר עליו, כמו אבא

וכמוכן שבתפילה זוכים כבר לכל טוב
שבשולם, לכל מה שרוצים לזכות, הכול
מתקבל לבסוף כשמתפללים להקב"ה,
אבל העיקר זה עצם הזכות והמתנה
שמקבלים חיבור וקשר להקב"ה.

שמייחל לבנו יחידו, שכל מילה שהוא מוציא מפיו נותן לו את תענוג חייו.

ולא רק כשזה מגיע לדברים גדולים וגורליים צריך להיזכר בכתובת, כבר בחיים הפשוטים המשעממים לפעמים אך מלאים חוויות ומהמורות בכל רגע נתון, צריכים כבר להתרגל שהפה לא ישובת לרגע, כל היום לבקש מהקב"ה על כל פרט ופרט על כל דבר ודבר ולא להתבייש! הקב"ה מחכה לזה, זה כל שעשועיו ותענוגיו! גם על דברים שנראים בעינינו קטנים ופחותים כמו הסיפור שמספר על עצמו רבי נתן זיע"ע (שיחות הר"ן רל"ג) "שמעתי מפיו הקדוש על דבר קטן ופחות מאד שהיה קצת מוכרח לי. ואמר: תתפלל על זה להשם יתברך. ועמדתי משתומם. כי היה לי לדבר פלא בעיני להתפלל להשם יתברך על דבר פחות כזה. וגם כי לא היה מוכרח ביותר. ענה ואמר (בלשון תמה): אין זה כבודך שתתפלל להשם יתברך על דבר קטן כזה?!"

אשרינו ומה טוב חלקינו ומה נעים גורלנו. אמעיקרי העבודה היא תפילה, להתפלל לפני ה'. כשמדברים על תפילה אצל רובנו זה מתפרש מיד על הג' תפילות הקבועות, או כשיש חלילה חולה ל"ע או איזה צרה אחרת רח"ל כולנו כיהודים מאמינים יודעים מיד שיש לנו כתובת, ורק הבורא ית' יכול לעזור לנו ופותחים תהלים ומארגנים עצרות תפילה, ואכן אשרינו שאנחנו יודעים את הכתובת לכל דבר, שהיא רק הבורא ית' שהוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, ורק הוא יכול לעזור לנו בעת צרה ודחק.

אך תפילה כוללת גם הרבה יותר מכך, אם נתבונן קצת באופן שסידרו לנו חכמינו את נתיב חיינו נראה שהכול מסתובב סביב תפילה, ממש כל היום אנו מסובבים בתפילות שתיקנו לנו חז"ל על כל צעד ושעל! כבר מיד בבוקר בברכות השחר אנו פורטים רשימה ארוכה של דברים שאנחנו מבקשים להינצל מהם, המשך כל התפילה מלאה בבקשות ותחינות ברכת אהבה רבה, כל השמו"ע והמשך סדר התפילה, בברכת המזון יש גם הרבה תפילות. כל הזמן שפתינו מלחשות תפילות על כל דבר שבעולם, היה"ר של לפני הלימוד גם הוא תפילה על הבנת התורה, וכידוע עוד שבגמ' ישנם עוד הרבה תפילות שתיקנו חז"ל על כל דבר ממש, אחד נכנס לעיר יש לו תפילה, כך גם למוד גרנו להקיז דמו וכו' וכו', על כל דבר שהאדם צריך הותקן לו תפילה מיוחדת. הכול מסובב בתפילות, ולא בכדי, שכן התפילה היא לא רק אמצעי להשיג איזה דבר, התפילה היא המטרה עצמה, וכמו שאמרו חז"ל שהאימהות הק' היו עקרות כיוון שמתאוה הקב"ה לתפילתן של צדיקים.

כך ידוע גם מה שמקשים על הקללה שנתקלל הנחש בפרשת בראשית 'ועפר תאכל כל ימי חיך' ולכאורה מה הקללה בזה? יש לו אוכל נגיש בכל רגע נתון, הוא לא צריך לעמול על לחמו? אלא היא הנותנת, זה עצמו שה' אומר לו 'לך מעלי! תיקח את כל מזונותיך ולא תגיע אלי אף פעם לבקש על מזונותיך' זה הקללה החמורה ביותר, הקב"ה בראנו עם הרבה צרכים/קשיים/מעברים מסיבה אחת שנפנה אליו.

בתפילה מקבלים קשר חם ואוהב להקב"ה, אחד שמתרגל להתפלל על כל דבר הוא מאושר! הוא מחובר להקב"ה בקשר רציף, טוב לו באמת, והוא מלא שמחת חיים כל היום. וכמוכן שבתפילה זוכים כבר לכל טוב שבעולם, לכל מה שרוצים לזכות, הכול מתקבל לבסוף כשמתפללים

'פתיחת הזמן' בלי חברותא...

הבחירה הוא בשביל המשפט כדי שהאדם הפשוט יקבל שכרו במשפט ולא יאכל לעתיד בחנם נהמא דכסופא. אבל משפט ה' יתברך עמק מאד, כי הוא יתברך אוהב צדקה ומשפט, כי על-פי דין ומשפט לבד לא היה אפשר להתקיים העולם. על-כן הקדים מדת הרחמים, אבל אף-על-פי-כן בלא משפט כלל אי אפשר להתקיים העולם שנברא בשביל הבחירה שכל העולמות תלויים בזה. על-כן צריך האדם לידע שכל מה שעובר עליו בכל יום ויום כל ימי חייו הכל בצדקה ובמשפט בחסד וברחמים, כי ישר משפטיו יתברך, כי בחירתו הוא דיקא באופן זה שמתנהג עמו בכל יום ויום, כי ה' יתברך ברחמיו שקל בדעתו, שזה האדם עקר בחירתו כשיהיה עשר מפלג וזה האדם עקר בחירתו על-ידי עניות ודחוקות גדול וכן בשאר ההפתיקות וכו', כנ"ל. ובה טועים רב בני אדם שכל אחד אומר אם היה ברוך הוא בא, חס ושילום, בטרונאי ועלילה עמו שהוא רוצה שיעבד ויעסק בתורה אף-על-פי שאינו יכול מחמת דחק הפרנסה ואם כן הרי הוא מהרהר אחר משפטיו של ה' יתברך, כאלו חס ושילום הוא יתברך מעות המשפט נגדו. וזה הפגם גדול ביותר, כי כשהרהר אחר משפטיו של ה' יתברך זהו עקר בחינת פגם המשפט שמשם באים כל הקלקולים.

על-כן צריך כל החפץ באמת לחוס על עצמו שיהיה מאד מלומר כדברים האלה רק ידע ויאמין שבחירתו תלויה דיקא באופן זה, שזה יתברך מתנהג עמו. ויאמין שהכל לטובתו ויהיה רגיל לומר כל מה דעבד רחמנא לטב עבד, ובודאי יש דרך דיקא על-ידי זה הדחוקות והיסורים והבלבולים יתקרב לה' יתברך, כי כל אחד צריך לבקש ממקום שהוא שם את ה' יתברך, כמו שכתוב, "ובקשתם משם את ה' אלקיך ומצאת וכו'", 'משם' דיקא ממקום שאתה שם מכל מה שעובר עליך וכמוכא בשם הפעל שם טוב זכרוננו לברכה: [לה"ל ר"ח ו. יא.]

חיים עצר והביט במוישי שישב לצידו מהורהר, אז אמר אני מבין נכון... אני פשוט צריך להאמין שאם השי"ת לגלג שאני יהיה בתחילת זמן חורף בלי חברותא זה הדבר הכי טוב בשביל נקודת הבחירה שלי. וככל שאני ישתדל ויתאמץ ללמוד במצב הזה למרות הקושי, גם אם אני לא יגיע להישגים מרשימים 'זה דווקא' יביא אותי לשלמות שלי בצורה הכי טובה שיכולה להיות... ממש כך! וכשנגשים ללימוד התורה במהלך הזה של 'אמונה ותמימות' במשפטיו של ה' אז בוודאי אפשר לשקוע בתורה ולעבור אותו בצורה הכי מתוקנת שיכולה להיות...

בעדינות, תראה אני יודע שזה לא פשוט בכלל כל 'המצב' הזה שאתה מתאר, אבל אני חושב שאם יהיה לך את המבט הנכון על המציאות הזו שנקלעת אליה, יהיה לך הרבה יותר קל לשמוח במה שאתה כן מתאמץ ומצליח למרות שזה לא 'ההישגים' אליהם שאפת וייחלת, וחץ מזה תוכל ממש להתעלות ממה שעובר עליך.. למה אתה מתכוון? איך אני צריך להסתכל על זה שאני כבר שלש שבועות תקוע בלי חברותא? ואיך אני יכול להתעלות מזה בכלל?...

אני יסביר לך בדיוק למה אני מתכוון, המטרה שלנו בלימוד התורה הקדושה הוא להתקרב להשי"ת, רבי נתן 'בליקוטי הלכות' כותב שהדרך להתקרב להשי"ת, היא על ידי שאנחנו נהיה מתוקנים 'במידת המשפט' וככל שנתאמץ לתקן אצלנו את מידת המשפט כך גם נתקרב להשי"ת

הוא מצא את עצמו מידי יום בשעות הבוקר המאוחרות יושב 'באוצר הספרים' מנסה להיות בעניינים, הוא כבר התחיל לחשוב לצאת מהישיבה וללכת ללמוד במקום אחר...

רגע אחד! אני לא מבין! מה זאת אומרת לתקן את המשפט? ואיך זה שאני כבר שלש שבועות בלי חברותא גורם לתיקון המשפט? ממש את הנקודה הזו אני בא להסביר עכשיו, 'תיקון המשפט' פירושו להבין שכל מצב בו אני נמצא מושגח מה' באופן מיוחד, כדי שדווקא בנסיבות האלה אני יבחר ברצון ה' למרות כל הקשיים ורק כך אוכל להגיע לשלמות האמתית. ולהיפך, 'קלקול המשפט' נעשה כשאדם ח"ו מתרשל בנקודת הבחירה שיש לו עכשיו מתוך הרהור וטענה על השי"ת, שרק אם המציאות בו הוא נמצא תשתנה אז הוא יוכל לעבוד את ה'. הנה.. בוא ונראה את זה יחד... חיים נטל מאחד המדפים הגבוהים כרך קטן של לה"ל וקרא מתוכו...

זהו עקר בחינת 'תקון המשפט', כי עקר הוא המשפט, כי הכל נברא רק בשביל הבחירה כידוע, שהכל נברא בשביל האדם. ועקר מעלת האדם שגבה מהכל אפלו ממלאכים ושופים, הכל הוא מחמת שהאדם הוא בעל בחירה. ועקר

היה זה בבוקרו של יום ראשון בשבוע, זמן מועט לאחר השעה אחת עשרה, מחוגי השעון המשיכו לנוע בעקביות מבשרים על כך שעוד מעט כבר תחל שעת הצהריים. מוישי גרר את עצמו בעצלתיים אל עבר 'אוצר הספרים' שם התיישב למול הגמ' כשהוא מחזיק בידיו את המ"מ של השבוע שהביא זה עתה מאחד הסטנדרים שעמדו מחוץ להיכל, הוא הביט בדף בתסכול שם צוינו שני סוגיות משתי מסכתות שונות וקטעים נכבדים 'בראשונים', חוץ מהסימנים ב'קצות' ובאב"מ... הוא הפליט אנחה והמשיך להרהר בתוגה בידיעותיו המעטות בסוגיות של השבועות האחרונים, כשהוא התחיל את הזמן הוא לא חלם שכן יראה הסדר א' שלו... אי שם באחת הפניות 'באוצר הספרים' מנסה בכוח להתרכז ולחשבן את המהלכים השונים בסוגיא ללא הצלחה מיוחדת...

הכל התחיל כשהוא הבין ברגע האחרון ממש לפני תחילת 'הזמן', שהחברותא הקבוע שלו בס"א מזה שנתיים ברציפות שהוא כ"כ נהנה ללמוד אתו, נאלץ מסיבות מסוימות לעזוב את הישיבה 'לחיוזק' במקום אחר, הניסיונות למצוא חברותא אחרי ש'הזמן' התחיל וכולם היו מסודרים לא הניבו תוצאות מיוחדות. ובהתחלה הוא ניסה איך שהוא לשמור על המקום שלו בבית המדרש, אך מהר מאוד זה לא החזיק מעמד והוא מצא את עצמו מידי יום בשעות הבוקר המאוחרות יושב 'באוצר הספרים' מנסה להיות בעניינים, הוא כבר התחיל לחשוב לצאת מהישיבה וללכת ללמוד במקום אחר...

היי.. מוישי מה נשמע אתך? הוא שמע קול מאחוריו בליווי טפיחה על השכם, מוישי הסתובב וראה את חיים מ'ועד רביעי' שנכנס לעיין באחד מספרי הראשונים שהוא לא הצליח להשיג בבית המדרש, ב"ה בסדר... הוא ענה ביבושת, מסתמא אתה יודע כמה זה קשה ללמוד לבד... פלט בשפה רפה, בפרט בתחילת ה'זמן' שיש שטייגען מאוד חזק מסביבך ואפשר לממש את הברען והלהט שיש באוויר, חיים הנהן בהבנה, ומוישי שראה בעיניו את האכפתיות המשיך לשתף אותו ברגשותיו, אני לא מבין למה זה קורה לי... באתי עם רצון טוב לעלות ולהתקדם, ועכשיו אני בקושי יודע את השק"ט בין רש"י ותוס' בסוגיות, ומי מדבר בכלל על 'הישעוריים' שאני לא מצליח להכין כמו שצריך ולהיות בעניינים, אני מרגיש ממש חוסר טעם לבוא וללמוד בצורה הזו... אם היה לי חברותא הכול היה נראה אחרת... אחח... כמה חבל שכן נראה 'פתיחת הזמן' שלי... הפטיר בעמומות. חיים הקשיב לו בשקט והשיב לו

נפשי בשאלתי

ליבון ובירור ענינים בעבודת ה'

שאלה:

שלום וברכה.

רציתי לשאול, בימי בין הזמנים שמתי לב שאני מאוד מתחבר ללימוד הגפ'ת בפשיטות דף אחר דף. עכשיו בתוך הזמן כשאני נמצא בשיבה בה שמים דגש על הלימוד בעיון אני מרגיש חסרון, ושנוי מהגישה של הישיבה. רציתי לדעת האם אני צריך לעזוב את צורת הלימוד שאליה התחברתי. אשמח אם תאירו את עיני בעניין זה.

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

אתה בוודאי מבין ששאלתך נוגעת בסוגיות רבות וחשובות, בירור דרכי הלימוד, החשיבות במציאת 'מקום שלבו חפץ' לעומת החשיבות בשימוש חכמים ודיבוק חברים, ונושאים עדינים ומורכבים אחרים. כמובן, איני ראוי אפילו להביע דעה, כל שכן לברר ולהכריע, וכל שכן בשורות קצרות אלו, על נושאים שכבר הרחיבו בהם (ואולי לפעמים נדמה שאף נחלקו בהם) רבים וטובים, בעולם הישיבות ובעולמם של תלמידי רבינו הקדוש. אבל...

הייתי ברשותך מתמקד בהרגשה שתארת, שאתה מאוד מתחבר ללימוד הגפ'ת בפשיטות דף אחר דף. באופן שבו הצגת את השאלה נראה שיש כאן נידון בין שתי דרכים, לימוד פשוט ולימוד בהעמקה, ונשאלת השאלה איזו דרך נכונה, ובפרט כשבאופן אישי אתה חש בנעימות דרך הלימוד הפשוטה. והנה, לו זו הייתה השאלה, לא היה כל מקום לספק ודיון. כבר גילו לנו חז"ל (שבת פ"ח): "אמר רב חננאל בר פפא מאי דכתיב (משלי ח' ו') שמעו כי נגידים אדבר, למה נמשלו דברי תורה כנגיד לומר לך מה נגיד זה יש בו להמית ולהחיות אף דברי תורה יש בה להמית ולהחיות, היינו דאמר רבא למיימינין כי סמא דחיי במשמאילים בה סמא דמותא", ופירש רש"י: "למיימינים. עסוקים בכל כוחם וטרודים לדעת סודה, כאדם המשתמש ביד ימינו שהיא עיקר".

מובן מאליו שלימוד פשוט דף אחר דף, לא כל כך מסתדר אצל מי ש'עסוק' בה בכל כוחו וטרוד לדעת סודה. יש דרגות בעמל והשגת הסוד, אך על כל פנים עוצמתה של התורה שלמדנו תלויה בעומק עיונה, וכמו שכתב הרמח"ל ז"ע ב'דרך השם' אודות היות התורה הקדושה מקור ההשפעה העליונה שענייניה הוא היותר יקר ומעולה מכל מה שאפשר שימצא בנמצאים, וזה לשונו שם בהמשך: "והנה זה פשוט, שכל מה שתתעלה והשכלה, תגדל יותר מדרגת ההשפעה שתימשך על ידה, ולא ישווה מי שישכיל לשון המקראות לבד - עם מי שישכיל כוונתם, ולא מי שישכיל הכוונה השטחית שבהם עם מי שיעמיק בהם יותר, ולא מי שיעמיק בהם קצת עם מי שיעמיק בהם הרבה". וכתב החזון אי"ש ז"ע (במגילת סתרים): "כי עיקר סגולת התורה לעמלים בה בעיון עמוק ולא לעמלים במעשה זימרת הגמרא".

בליקוטי מוהר"ן הדברים הללו מתבארים לעומקן באין ספור זוויות. בתורה א' מדבר בעניין "לימוד תורה בכוח", בתורה ח' על הצורך "וליימוד התורה יהיה ללון לעמקה של הלכה" כפי שמרחיב שם, או בתורה י"ב: "וכשלומד בלא דעת, נקרא לבן, על שם ערמימות שנכנס בו, ושונא ורודף את הצדיקים" עיין שם, ובתורה כ"א: "וכשאדם לומד תורה ואין מבין בה שום חידוש, זה מחמת שהמוחין והשכל

רבינו הקדוש בעניין הצורך בלימוד פשוט ('ליקוטי מוהר"ן סי' ל"ה):

"ויש כמה בחינות שינה, כי יש שינה בגשמיות, שהיא נייחא למוחין. גם יש בחינת לימוד, שהוא נקרא גם כן שינה, לגבי דבקות הבורא והוא לימוד פשטא אורייתא, שהוא בחינת שינה (זוהר פינחס רמ"ד: עיין ב"ר ויצא, פרשה ס"ט). כמו שאמרנו חכמינו, זכרונם לברכה (סנהדרין כ"ד): "במחשכים הושיבני" - זה תלמוד בבלי. וזה בחינת אמונה, כמו שכתוב (תהלים צ"ב): "ואמונתך בלילות", "ולחושך קרא לילה" (בראשית א'). ואדם הדבוק תמיד בעבודת הבורא, ונתייגעים המוחין שלו מחמת גודל הדבקות, אזי ילמד פשטא אורייתא. וכשלומד פשטא אורייתא, אזי המוחין שלו, היינו נשמתו, באה בתוך אמונה, בבחינת: "חדשים לבקרים", ומתחדשים, ומתחזקים מעייפותם."

לימוד פשוט הוא בחינה של שינה, מנוחה למוח. כאמור עניין הישיבה ועמלי התורה הוא להיות 'טרודים לדעת סודה'. חשוב להכיר בכך שהמוחין מתעייפים, ומנוחתם וחידוש כוחם אינו מצריך בטלה חלילה, אלא לימוד פשוט.

ייתכן ותחושותיך קשורות לזווית אחרת, אך אם תתבונן אולי תמצא ותרגיש שהתענוג שחשת בו בלימוד הפשוט דף אחר דף אינו משום שמצאת 'דרך לימוד' שיותר מתאימה לך. אדרבה, מרוב המאמץ והלימוד העיוני כראוי היה למוחין שלך צורך למנוחה ושלווה אמיתית, לגמוע דפי גמרא בנחת דף אחר דף גפ"ת.

אם תשכיל לשלב לא רק ב'בין הזמנים', ולאפשר לעצמך מנוחה קדושה כזו בכל יום, תמצא את מוחך עירני ובשל ליהנות מעיון עמוק, לזכות ל'אנפין נהירין' ולגלות את חלקך בתורה!

הנה אורו עיני

בי טעמתי מעט הדבש הזה

אל הארץ אשר אראך

וְלֹא גָלָה לּוֹ אֶת הָאָרֶץ מִיַּד כְּדִי שִׁיחֶיהָ נְבוֹךְ וּמִסָּפְקָהּ, וְאָף עַל פִּי כֵן יִחְפֹּשׂ וַיִּבְקֹשׂ אַחֵר רְצוֹנוֹ, וְעַל יָדֵי זֶה דִּיקָא יִזְכֶּה שֶׁהִשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִגְלֶה לוֹ רְצוֹנוֹ וַיִּרְבֶּה שְׂכָרוֹ עַל יָדֵי זֶה, כִּי עַל יְדֵי הַבְּקִשָּׁה וְהַחְפּוּשׁ יִזְכֶּה לַעֲלִיָּה גְדוֹלָה וְכַנְ"ל. וְכֵן הָעֵקֶדָה נֶאֱמַר בּוֹ עַל אֶחָד הָהָרִים וְכוּ'.

(ליקו"ה נפ"א ו' ח')

וְזֶה בְּחִינַת לֶךְ לָךְ מֵאֶרֶץ צָר וְכוּ' אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ. וּפְרָשׁ רַש"י, וְלֹא גָלָה לוֹ הָאָרֶץ מִיַּד, כְּדִי לְחַבְּבָהּ בְּעֵינָיו וּלְתַן לוֹ שְׂכָר וְכוּ'. וְכוּ', עַל אֶחָד הָהָרִים אֲשֶׁר אִמַּר אֱלֹהִים. כֹּל זֶה הוּא בְּחִינַת מַה שֶּׁגַּם עַל גְּדוּלַּי הַצְּדִיקִים עוֹבֵר בְּחִינָה זֹאת שֶׁקֹּדֶם כֹּל תּוֹרָה מְכַרָּח לְעֵבֶר דֶּרֶךְ אֱלֹהֵי הַבְּלִבּוּלִים וּסְפָקוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת לִבִּי סִחָרָר וְכוּ' וְכוּ'. וְכֹל זֶה הוּא עֵנָן הַנִּזְלָה שֶׁהִשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נִסָּה אֶת אֲבִרָהּם

המחדש בשובו

חדשות ועדכונים מהנעשה והנשמע

פתיחת הישיבה

'הקדושה' אור יחזקאל

אור חדש על ציון האיר! חודש אלול, רבבות בחורים צועדים בחדווה לבית ה' להתחיל את הישיבה ברגל ימין להגות בתורה הק' בשקיעות וערבות התורה, ובתוך כל זה קמה וגם ניצבה אלומת אור, וורד הנתון בתוך גינת חמד, אור חדש נערב ונפלא שלא היה עד עתה, הישיבה הקדושה 'אור יחזקאל' (ע"ש) ובמעון קדשו של מרן המשגיח רבי יחזקאל לווינשטיין זצ"ל) קמה ונוסדה לתפארת עולם התורה כולו.

לא ביום אחד הוקמה הישיבה ולא קלה הייתה הקמתה, קדמו לה צפייה של דורות, תפילות רותחות שנפרסו על פני כשנה שלימה, חודשים של התבודדויות ותפילות מעומק הלב, מסירות נפש בל יתואר והתחזקות להמשיך הלאה על אף הכול גם כשהול נראה כלאחר יאוש, והלא יאומן קרה, והישיבה הקדושה אור יחזקאל קמה וגם נציבה בגאון ותפארת ופתחה את שעריה, לכל דורשי ומבקשי ה' החפצים להתעלות בתורה הק' בעמקות ושקיעות, בהתמדה ורציפות, בחורים בני עליה החפצים להתעלות במעלות התורה והיראה בחיות דקדושה להתענג על התורה הק' ונותנה.

יסודי הישיבה עליה הושתתה היא שלימות בעבודת ה', כמובן עמקות ושקיעות בתורה, לעמול בתורה הק' באמת, בד בבד משולבת עם תפילות בכוח בקול ובהתלהבות, ירא"ש ועבודת האדם בעולמו, חיות בתורה הק' ובכל חלקי עבודת ה' להתעלות ולהתרומם בעבודת הבורא בסולם העולה בית ק-ל.

אל הדגל נקראו גדולי תלמידי חכמים אשר

ההיכל כולה כמרקחה מנגן את הניגון הפלאי בעולם של עריבות נעימות שקידת התורה הק', אכן זוהי דמותה של הישיבה הק' 'אור יחזקאל' אשר כשמה כן היא אור שמאירה לכל העולם כולו, אור שמאיר וזורחת מאירה את כל הבריאה כולה, באור מופלאה שלא היה עד עתה, אור שדורות שלמים ציפו וייחלו להופעתה, וכשזכינו לראות בדבר נשגב זה אש שהינו ציון דרך גורלי ומשמעותי לדורות ובשורה לכל עולם הישיבות ועולם התורה כולו, החובה כפולה ומכופלת להודות למי שעשה את כל זה, ולבקש על להבא אחרי התקופה הראשונה של 'זמן אלול' שהפיצה את שמעה וריחה הנוף של הישיבה הקדושה בכל עולם הישיבות באו והתדפקו עוד בחורים דורשי ומבקשי ה' החפצים גם הם להימנות בין בני העליה תלמידי הישיבה הקדושה, ובר"ח חשוון זכינו שנית לפתיחת הזמן בישיבה עם ריבוי תלמידים כשזרם הפניות לא מפסיקות להגיע מבחורים מצוינים הרוצים המתדפקים על שערי הישיבה.

פתיחת

זמן חורף

ביום ר"ח נשמעה שיעור פתיחה מפי ראש הישיבה הגאון הגדול רבי משה שליט"א שהיטיב להגדיר את תפקידו של בן ישיבה לצמות ולהתעלות בתורה וירא"ש ותפקידה של ישיבה קדושה זו, אחר נשמעה שיעור כללי מפי ראש הישיבה בסוגיית 'שנים אוחזין' שהתחילו כבר בזמן אלול עם ריבוי ספסלי בית המדרש.

מה אקדם לה' אכף לאלוקי מרום-יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם.

הוצאות העלון מידי שבוע עולים הון רב
כל המעוניין להשתתף בהוצאות ההדפסה והפצת
העלון הקדוש
'אותך אבקש'
ניתן לפנות לפלאפון: 0533116547

המה מעידים

במשנת רבותנו וזק"ל

מרן 'רחזון איש' ט'

"אחות זוגתו של רבי לוי יצחק (בנדר) ז"ל הייתה פעם אצל בעל החזון איש ז"ל ובקשו שיתפלל על איזה ישועה שנצרכה לה, בין דבריה שאלה היכן היא גרה? ואמרה לו שגרה בשכונת קטמון, ענה לה: וכי עבור מה נסעת ובאת אלי הכי יש לך שם בקטמון שבירושלים את רבי שמואל שפירא ז"ל." (מגדולי ברסלב בדור הקודם) וכן ידוע על עוד אנשים רבים ששלח מרן החזון"א אליהם.

(שיח שרפי קודש ה-שנ"ד)

ניתן לתרום דרך 'נדרים פלוס'
ע"ש ע"ש איגוד בני הישיבות-נכספה,
לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע

☎ יו"ל ע"י ארגון 'נכספה' איגוד בני הישיבות הצועדים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע ☎
להערות והארות ולתרומות: 05331.16547 או באימייל a0799400036@gmail.com